

δων, πότε θὰ εἰσδύσωμεν εἰς τὸ βαθύ μυστήριον τῆς μελλούσης τύχης; Σήμερον περὶ πάντων τούτων ἐπικρατεῖ πλήρης ἀγνοία. Ἀλλὰ τὸ ἀγνωστον τῆς σήμερον εἶνε ἡ ἀλήθεια τῆς αὔριου.

Γεγονὸς ἱστορικὸν καὶ ἐπιστημονικόν, ἐντελῶς ἀδιαφιλονεικητον εἶνε ὅτι εἰς πάσας τὰς ἐποχάς, παρὰ πᾶσι τοῖς λαοῖς, ὑπὸ τὰς πλέον ποικίλας θρησκευτικὰς ἐξωτερικεύσεις ἡ ἰδέα τῆς ἀθανασίας ἀναπαύεται ἄτρωτος εἰς τὰ ἔγκατα τῆς ἀνθρωπίνης συνειδήσεως. Ἡ ἀνατροφή παρέσχεν εἰς αὐτὴν παντοίαν μορφήν, ἀλλὰ δὲν τὴν ἐφεῦρεν αὐτή. Ἡ ἀνεκρίζωτος αὕτη ἰδέα ὑπάρχει ἀφ' ἐαυτῆς. Πᾶν ἀνθρώπινον ὃν ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον φέρει μεθ' ἐαυτοῦ ὑπὸ τύπον κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἀόριστον τὸ ἐνδόμυχον αὐτὸ αἶσθημα, τὴν ἐπιθυμίαν, τὴν ἐλπίδα ταύτην.

Β'.

Ὁδὸς ἐκστατικὴ οὐράνιος

Αἱ ὥραι, αἱ ἡμέραι ἅς ἀφιέρουν εἰς τὴν μελέτην τῶν ζητημάτων τούτων τῆς ψυχολογίας καὶ τῆς τηλεπαθείας δὲν μὲ ἡμποδίζουν ἀπὸ τοῦ νὰ παρατηρῶ τὸν Ἄρην διὰ τοῦ τηλεσκοπίου καὶ νὰ λαμβάνω ἐξ αὐτοῦ γεωγραφικὰ σχεδιάσματα ὁσάκις ἡ τοσοῦτον συχνὰ συννεφώδης ἀτμοσφαιρὰ μας μοι τὸ ἐπέτρεπεν. Ἀλλῶς τε καθεὶς δύναται ν' ἀναγνωρίσῃ ὅτι οὐ μόνον πάντα τὰ ζητήματα συναντῶνται ἐν τῇ μελέτῃ τῆς φύσεως καὶ ἐν ταῖς ἐπιστήμας, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἡ ἀστρονομία καὶ ἡ ψυχολογία εἶνε ἀλληλέγγυοι, ἀφοῦ τὸ ψυχικὸν σύμπαν ἔχει ὡς ἐνδιαίτημα τὸ ὕλικόν σύμπαν, ἡ δὲ ἀστρονομία ἔχει ὡς ἀντικείμενον τὴν μελέτην τῶν χωρῶν τῆς αἰωνίου ζωῆς, καὶ ἀφοῦ ἡμεῖς οὐδεμίαν δυνάμεθα νὰ σηματοῖσωμεν ἰδέαν περὶ τῶν χωρῶν τούτων ἂν δὲν τὰς γνωρίσωμεν ἀστρονομικῶς. Εἴτε τὸ γινώσκωμεν, εἴτε τὸ ἀγνοοῦμεν, ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι κατοικοῦμεν κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην εἰς μίαν τοῦ οὐρανοῦ χώραν, πάντα δὲ τὰ ὄντα οἰαδήποτε καὶ ἂν ὦσιν, εἰσὶ διὰ παντὸς πολῖται τοῦ οὐρανοῦ. Ἐνεπνέετο βεβαίως ὑπὸ τινος κρυφίας προμαντεύσεως τῶν πραγμάτων ἡ ἀρχαιότης ὅτε ὥρισε τὴν Οὐρανίαν ὡς μοῦσαν πασῶν τῶν ἐπιστημῶν.

Ὁ λογισμὸς μου λοιπὸν ἐπὶ μακρὸν ἡσχολεῖτο περὶ τὸν γείτονα ἡμῶν πλανήτην Ἄρην, ὅτε ἡμέραν τινὰ περιπατῶν μονήρης παρὰ τὴν ἐσχατιὰν δάσους ἐπὶ τινὰς ὥρας κατὰ τὸν καύσωνα τοῦ Ἰουλίου, ἐκαθίσθην παρὰ συστάδα δρυῶν καὶ δὲν ἐβράδυνα ν' ἀποκοιμηθῶ.

Ὁ καύσων ἦτο σφοδρὸς, ὁ περίξ χωρὸς σιωπηλός, ὁ Σηκουάνας ἐφαίνετο ἀκίνητος, ὡς αὐτὰς ἐντὸς κοιλάδος. Παραδόξον ἡσθάνετο ἐκπληξιν ὅτε ἀφ' ὀψι-σθελὲς μετὰ μίαν στιγμὴν ὑπνελῆς καταστάσεως δὲν ἀνεγνώρισα τὸν τόπον, οὐδὲ τὰ πλησιόχωρα δένδρα, οὐδὲ τὰ πλησίον κείμενα δένδρα, οὐδὲ τὸν ῥέοντα παρὰ τὸν λοφίσκον ποταμὸν, οὐδὲ τὸν οἰοῦναι κυμα-

Ο ΕΜΠΡΗΣΜΟΣ
Εἰκὼν ἐκ τοῦ «Ἀρχαίου»

τούμενον λειμῶνα ὅστις ἐξετείνετο μακρὰν μέχρι τῆς ἐσχατιᾶς τοῦ ὁρίζοντος. Ὁ ἥλιος ἔδωκε μικρότερος ἀφ' ὅ,τι συνήθως τὸν βλέπομεν. Ὁ ἀήρ ἐπάλλετο ὑπὸ ἀρμονικῶν κρότων ἀγνώστων εἰς τὴν Γῆν, ἔντομα δὲ μεγάλα ὡσεὶ πτηνὰ περιέπταντο περίξ τῶν δένδρων, ἅτινα ἦσαν ἄνευ φύλλων καὶ ἐκαλύπτοντο ὑπὸ γιγαντιαίων ἐρυθρῶν ἀνθέων. Ἠγέρθην κινούμενος ἐκ τῆς ἐκπλήξεως ὡς ὑπὸ ἐλατηρίου, καὶ διὰ ζωηροῦ ἁλματος εὗρέθην διὰ μιᾶς ὁδοῦ, αἰσθανόμενος ἐμαυτὸν παραδόξως ἐλαφρόν. Εὐθὺς ὡς ἐβάδιθα ὀλίγα βήματα καὶ μοι ἐφάνη ὅτι τὸ ἥμισυ καὶ πλέον τοῦ βᾶ-

ροῖς τοῦ σώματός μου εἶχεν ἐξατμισθῇ διαρκούντος τοῦ ὕπνου μου· ἡ ἐνδόμυχος αὕτη συναισθήσις μ' ἐξέπληξε περισσότερον ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὴν μεταμόρφωσιν τῆς ἐξελισσομένης ἐνώπιόν μου φύσεως.

ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ
ἡ Πύλη τοῦ Χυμερλήγιου

Μόλις ἐπίστευον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ εἰς τὰς αἰσθήσεις μου. Ἄλλως τε δὲν εἶχον πλέον τοὺς αὐτοὺς ὀφθαλμούς, δὲν ἤκουον κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, παρετήρησα δὲ εὐθύς ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμήν ὅτι ὁ ὀργανισμός μου ἦτο πεπρωτισμένος διὰ πλείστων αἰσθήσεων νέων, ὅπως διαφόρων τῶν τῆς γηϊνῆς ἡμῶν φύσεως, ἐξαίρετως δὲ διὰ τινος αἰσθήσεως μαγνητικῆς δι' ἧς ἐν ὧν δύνεται νὰ συγκοινωνήσῃ πρὸς ἕτερον χωρὶς ν' ἀνγκιχίζεται νὰ διερμηνεύῃ τοὺς διαλογισμούς του διὰ λέξεων ἀκουομένων. Ἡ αἰσθήσις αὕτη ὑπενθυμίζει τὴν μαγνητικὴν βελόνην, ἥτις ἐντὸς τοῦ βάθους

ἐνὸς ὑπογείου τοῦ Ἀστεροσκοπείου τῶν Παρισίων φρίσσει καὶ ἀνασκιρτᾷ ὅσakis βόρειον σέλας ἐπιφαίνεται ἐν Σιβηρίᾳ ἢ ἔκκηξις τις ἡλεκτρικὴ συμβαίνει εἰς τὸν ἥλιον.

Ὁ φωστὴρ τῆς ἡμέρας εἶχε σβεσθῇ ἐντὸς ἀπομεμακρυσμένης λίμνης καὶ αἱ ῥόδιναὶ λάμπεις τοῦ λυκόφωτος ἐπλανῶντο εἰς τὰ βάθη τῶν οὐρανῶν, ὡς τελευταῖον τοῦ φωτός ὄνειρον. Δύο Σελήναι ἐφάνησαν λάμπουσαι εἰς διάφορον ὕψος, ἡ πρώτη ἐν εἰδὶ ἡμισελήνου ἔνωθεν τῆς λίμνης ἥς ἐντὸς ὁ ἥλιος εἶχε σβεσθῇ, ἡ δευτέρα ἐν εἰδὶ πρώτου τετάρτου πολὺ ὑψηλότερα εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος. Ἦσαν μικρόταται καὶ πολὺ ὀλίγον ὠμοιάζον πρὸς τὸν ὑπερμεγέθη φωστῆρα τῶν ἐπιγείων νυκτῶν. Μετὰ φειδούς ἐφαίνοντο παρέχουσαι τὸ λαμπρὸν μὲν ἀλλ' ἀσθενὲς φῶς των. Τὰς παρετήρουν ἐναλλὰξ μετὰ θαύματος. Τὸ παραδοξότερον ἀκόμη ἐν ὅλῳ αὐτῷ τῷ ἀλλοκότῳ θεάματι ἦτο ὅτι ἡ πρὸς δυσμᾶς Σελήνη, ἥτις ἦτο τρεῖς περίπου φορές ὀγκωδιστέρα τῆς πρὸς ἀνατολὰς συντρόφου της, οὕσα ἐνταυτῷ πεντάκις μικρότερα τῆς ἀπὸ τῆς ἡμέτερας γῆς φαινομένης σελήνης ἐκινεῖτο εἰς τὸν οὐρανὸν μετὰ κινήσεως ἣν εὐχερῶς ἠδύναντο τις νὰ παρακολουθήσῃ διὰ τοῦ βλέμματός καὶ ἐφαίνετο τρέχουσα μετὰ ταχύτητος ἐκ δεξιῶν πρὸς τ' ἀριστερὰ ὅπως συναντήσῃ πρὸς ἀνατολὰς τὴν οὐράνιον ἀδελφὴν της.

Ἐφαίνετο πρὸς τοῦτοις ὑπὸ τὰς τελευταίας λάμπεις τῆς σθεννυμένης δύσεως καὶ τρίτῃ Σελήνῃ ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, λαμπρὸς τις ἀστὴρ. Ἦτο μικρότερος τοῦ μικρότερου τῶν δύο δορυφόρων καὶ ὁ δίσκος του δὲν εἶχε μέγεθος ἐπιστητόν. τὸ φῶς του ὅμως ἦτο ἀπαστράπτον. Ἐπλανᾶτο εἰς τὸν ἐσπερινόν οὐρανὸν ὅπως ἡ Ἀφροδίτη εἰς τὸν ἡμέτερον, ὁπότε ἐν τῇ ζωηροτάτῃ αὐτοῦ λάμπει ὁ «ἀστὴρ τοῦ ποιμένου» βασιλεύει ὡς κυρίαρχος κατὰ τὰς νωχελεῖς καὶ πλήρης ἡδέων ὀνειροπολήσεων ἐαρινὰς ἐσπέρας.

Ἦδη οἱ λαμπρότατοι τῶν ἀστέρων ἐφαίνοντο εἰς τοὺς οὐρανοὺς· ἀνεγνωρίζετο ὁ χρυσάκτιν Ἀρκτοῦρος, ἡ τόσον λευκὴ καὶ τόσον ἀσπίλος Λύρα, οἱ ἐπτὰ ἀστέρες τῆς Ἀρκτου καὶ πλεῖστοι ζωδιακοὶ ἀστερισμοί. Ὁ ἀστὴρ τῆς ἐσπέρας ὁ νέος Ἐσπερος ἔλαμπε τότε εἰς τὸν ἀστερισμὸν τῶν Ἰχθύων. Ἀφοῦ ἐμελέτησα ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὴν ἐν τῷ οὐρανῷ κατάστασιν καὶ ἐξηκρίθωσα καὶ ἐμοῦ τοῦ ἰδίου τὴν θέσιν συμφώνως πρὸς τοὺς ἀστερισμούς, ἀφοῦ ἐξήτασα τοὺς δύο δορυφόρους καὶ ἐσκέφθην περὶ τῆς ἐλαφρότητος τοῦ βάρους τοῦ σώματός μου, δὲν ἐβράδυνα νὰ πεισθῶ ὅτι εὕρισκόνην ἐπὶ τοῦ πλανήτου Ἀρεως καὶ ὅτι ὁ λαμπρὸς ἐκεῖνος ἐσπερινὸς ἀστὴρ ἦτο ... ἡ Γῆ.